

Kostelík, který se radoval

Tomáš Vondrovic ilustrace: Silvia Belis

Stanislav Juhaňák – Triton

Tomáš Vondrovic
Kostelík, který se radoval

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnžována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Text © Tomáš Vondrovic, 2026
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2026
Illustrations & cover © Silvia Belis, 2026

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10,
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7684-435-3

Tajemná jeskyně

Byl to takový obyčejný kostelík. Stál na zeleném vršku a vedla k němu cesta. Vypadal dost smutně a opuštěně. Jenom v neděli, když byla mše, se trošku rozzářil. Tatínek tam vodil za ruku Aničku, maminka Jirku. Byl to bratříček Aničky, docela maličkatý.

Když byla mše, Anička poslušně seděla, ale Jirka ještě nerozuměl tomu, co pan farář říká. Tak se nudil a díval se kolem sebe. Všude viděl veliké obrazy a barevné sochy. Úplně vzadu pěkná jeskyňka s potůčkem a za tím potůčkem krásná Paní. Stojí klidně. Má na sobě bílý a modrý plášť a mírně se usmívá.

Jirka neví jak – najednou klečí před tou jeskyní! Pan farář vepředu zase něco povídá a zvedá zlatý pohár. Milá Paní vzadu mlčí, ale jako by dýchala. Jiřík k ní natáhne ruku. I Paní k němu natáhne ruku. A kluk slyší: „Jiříku, to, co vidíš, je to, co vidíš...“

ALE...

Jiřík vsunul dlaň do Její vlídné dlaně – a hop! – přeskočil potůček. Zničehonic se ocitl v jiném, tajemném světě. Nikdo si ničeho nevšiml, jen Anička. Ostatní viděli jenom to, co viděli. Anička zatahala maminku za rukáv a povídá: „Mami, Jirka je u Panny Marie.“ Maminka zašeptala: „To je dobře.“ Zato tatínek zvedl prst: „Pssst.“

A bylo to.

Sv. Jiří, sv. Ludmila a sv. Václav

Byl příští den odpoledne. Kostelík byl zase smutný. Ale Jiříkovi to nedalo. Něco ho táhlo k té kouzelné jeskyňce. Proto se tam vypravil.

Aničce to taky nedalo, měla o Jiříka starost. Tak šla za ním. Maminka to vidí a povídá: „Kam ty děti zase jdou?!“ Ale starý Tomáš, který do kostela chodil cvičit na varhany, řekl: „Marie, nech je, já ti je pohlídám.“

Jiřík poklekl před jeskyní a natáhl ruku. Panna Maria také natáhla ruku. Jiřík udělal hop! – a dál to už znáte.

Jeskyně je ale dnes uvnitř obrovská. Táhne se do dálky a přechází do širého kraje, do jiného světa. Na bílém koni tam sedí rytíř. Má stříbrné brnění. Kůň hrabe kopyty a rytíř kývá: „Tak pojd', Jirko, už na tebe čekám.“

„Kdo jsi?“ ptá se Jiřík.

„Kdo asi? Přece svatý Jiří!“ zasmál se rytíř. „Tak pospěš, ať se do toho můžeme pustit!“

Jiřík si vzpomněl, že chce taky být rytířem jako tenhle Jiří. „Hurá!!“ prohlásil statečně, ale pak se trochu lekl. „A co budeme dělat...?“ zašeptal.

„Jdeme se bít s Drakem! Já ti to cestou vysvětlím. Skoč si za mě do sedla!“ vybídl ho rytíř. Pak se vznesli do vzduchu a už letěli.

Hluboko pod nimi se lesknou hřebeny hor. Pak se objevilo královské město, úplný drahokam. Jirka dostal závrať a zase trochu strach. Ale rytíř Jiří se snesl níž a kopím ukázal dolů: „Dobře se dívej a poslouchej.“ Jirka objal světce kolem pasu a nastražil uši.

„V paláci, který vidíš, žije císař. Je to zlý člověk. Trápí své poddané, tedy ty, kteří věří v živého Boha. Nesnese totiž pomýšlení, že by někdo byl větší než on, veliký panovník. Já, Jiří, jsem býval jeho vojvodcem. Svedl jsem jeho jménem mnohou vítěznou bitvu. Ale jemu to nestačilo. Časem jsem poznal, že má neupřímné srdce a zlé úmysly. Řekl jsem mu to do očí a on mě za to vsadil do věže. A odsoudil mě k smrti.“

Seděl jsem v podzemí a chystal se na svůj poslední den. Najednou se ale před mříží objevila krásná Paní. Měla na sobě bílý a modrý plášť a vyzařovalo z ní světlo. Povídá: „Rytíři, chceš se bít místo za toho zlého člověka za mě?“ Já na to: „Jakpak by ne, Paní! Ale jak to mám udělat, když jsem tu zamčený?“ Paní ke mně natáhla skrze mříž ruku. Já jsem k ní také vztáhl ruku. Kolem se rozlila záře.

A najednou sedím na bílém koni na kopečku vedle malého kostelíka – toho tvého. V ruce mám kopí a na těle stříbrné brnění. A koukám, Jiříku – že ty se jmenuješ zrovna jako já a rozhlížíš se jako já. A už vím – ta Paní, to byla sama Panna Maria! Chce, abych tě vzal do boje s Drakem, pánem Zla, pro Její slávu. Ty jsi můj pravý spolubojovník! A teď, jak jsem řekl, se do toho pustíme.“

Letěli právě nad mořem. Jirka mezi převalujícími se se vlnami zahlédl ostrov. Je plný černých skal a bílých kostí. Uprostřed temný jícen, sopka chrlí s řevem oheň a dým. „Tady je to!“ zvolali oba jezdci současně a už se střemhlav řítí dolů.

Zlá hora plive k nebi jedovatý dech a zelený plamen. A plamen a dým se zhmotňují, mění se v tělo! Zuřivá tlama s obrovskými rohy – pařáty, drápy ostré jako břitvy – šupinatý ocas ježící se bodlinami. Netvor bije kolem sebe, blesky srší. Smetl třetinu hvězd! Pekelný DRAK!

Svatý Jiří šeptá Jiříkovi: „Mě teď čeká těžký zápas v oblacích. Ty, Jirko, budeš bojovat dole. Ukaž, že jsi chlap, i když maličkatý!“ A zmizel.

Jirka stojí mezi balvany. Za zády se mu ozvalo temné zavrčení a v Jirkovi hrklo. Otočí se – a před ním stojí obrovský černý vlčák, velice rozezlený. Ono se řekne – vlčák. Jenomže tenhle má osm nohou! A tři tlamy! Z první šlehá oheň: místo jazyka kmitá plamen. Druhá chrlí jedovou slinu a ta třetí uprostřed cení odporné žluté tesáky ostré jako střepy... Co teď?

Nahoře v mracích zuří vesmírná bouře. Uprostřed hromů a blesků se statečně bije svatý Jiří s pekelným Drakem, Zlým duchem. Rána střídá ránu, jen to drnčí: šupiny Draka se nedají prorazit – ale diamantový štít a stříbrné brnění rytíře také ne!

Jiřík dole se rozklepal strachy. A jak se tak klepe, najednou cítí, že to není strachy – že má na tu potvora vztek! Popadne psisko za ocas

a zatáhne. Pes zavyje, uskočí – a na Jirku vyšlehne z první hlavy ohnivý jazyk. Jirka uhýbá, jenže není kam!

V tu chvíli nahoře Nebeský rytíř protal kopím jako slunečním paprskem fialový mrak, do kterého se Satan skryl: z mraku se valí provazce deště – a liják hasí oheň v tlamě vlčáka dole. Tlama syčí, oheň slábne a první hlava mizí. – Sláva!

Jiřík si s úlevou dřepł na skálu. Ale ouha! Zrovna nad jeho hlavou se rozvírá druhá tlama, ta s jedovou slinou! Míří Jirkovi přímo na tvář... Chlapec hrůzou zavřel oči.

Svatý Jiří nahoře však právě jiskřivým kopím-paprskem zasáhl hrud' zuřícího Draka. Jiskra sklouzla po šupinách dolů – a sežehla zlou slinu! Zaburácel hrom – a zlý vlčák už má zase o hlavu méně.

Zbývá třetí, největší, děsná, zubatá! Teď už je to na Jirkovi! Rytíř v mračnech umdlévá – a Drak se vzpíná k smrtícímu úderu! Jirka si z ničeho nic vzpomněl na Naši Milou Paní. Na tu, za kterou se oba bijí. Co s Ní bude, když podlehnou?! Zamračil se a popadl ostrý kámen. Rozpřáhl se.

Svatý Jiří nahoře také napřáhl kopí. Zazářilo jako úzký sluneční paprsek, když pronikne mračny. Dole zasvištěl kámen, jen to hvízdlo. A kopí nahoře jako jehla zasáhlo Draka mezi šupiny – přímo do srdce! Kámen dole ještě ani nedopadl – a zuřivý pes kňučí, kroutí se s pěnou u tlamy, couvá – a zmizí ve skále.

Je po boji. Paní je zachráněna.

Jiřík pokleká a svatý Jiří jej slavně pasuje na rytíře. Nebe je čistě modré, jako ten plášť Panny Marie v jeskyňce kostelíka, co stojí hned vedle, na zeleném vršku.

Tam v lavici tiše sedí Anička. Čeká na Jiříka. Nad oltářem visí obraz svaté kněžny Ludmily a malého knížete Václava. Václav si v něm hraje na vinici.

A Anička slyší: Aničko, to, co vidíš, je to, co vidíš...

ALE...

O Václavovu tvářičku cinkl stříbrný paprsek. Ludmila se nadechla a vzala vnoučka do náručí. Nato oba opatrně slezli k Aničce.

Ludmila se na ni usmála a že jí uplete copánky. Ale klučina – kníže nekníže – si hned hraje na rytíře! Rajtuje po kostele. Převrhl svícen. Dost se podobá Jirkovi.

V tu chvíli Jiřík vystoupil z jeskyňky. Ještě je celý rozpálený z boje: stal z něj přece skutečný rytíř, kterého nikdo nepřemůže!

Jenže svatého Václava taky ne.

Jiřík vidí Václava. Václav vidí Jiříka. Dva nepřemožitelní! Jak tohle dopadne?! Začíná souboj. V kostele, představte si to!! Bum! Prásk! Honička mezi lavicemi. Starý Tomáš kouká z kůru: Co se to tam dole děje? Ale vidí jen to, co vidí... a tak nevidí nic.